

Sabah Namazına Kalkmamızı Engelleyen Ne Varsa Roma'dır

Kur'an üzerine konuştuk, tabii ki çok fazla konuşulabilir, o bir derya ve hep konuşmamız lazım. Ama bir konuya daha yakından bakalım dedi Nureddin hocamız: Kehf suresine. 110 ayetten oluşan Mekkî bir sure.

Resûl-i Ekrem Efendimiz'in cuma günleri namazdan önce Kehf suresinin okunmasına dair tavsiyeleri var. Neden okunmalı? Efendimiz, bu sureyi cuma gibi bir günde Müslüman'ın yeniden gündemine almayı neden arzu etmiş ve gerekli görmüş olabilir? Neler dikkatinizi çekiyor sizin Kehf suresinde; Ashab-ı Kehf'in kıssası mı ya da iki bağ sahibi insanın davranışları vesaire mi?

Kur'an-ı Azimüşşan'ın bir ayeti tamamıdır, tamamı da o bir ayette özetlidir. Dolayısıyla bir ansiklopedi gibi A-B bölümü gibi bakılması abes bir şey olur. Ehli tarafından incelendiğinde Kehf suresinde, Kur'an-ı Kerim'in diğer bölümlerinde zikredilmeyip burada geçen dört konu var:

Ashab-ı Kehf,

Hızır-Musa aleyhisselam konusu,

Zülkarneyn konusu,

Mal fitnesine karşı mağlup olmuş insan konusu. Bu dördüncü konu başka yerlerde de bir miktar var ama burada canlı bir örnekle geçiyor.

Kehf suresi, onlarca ayeti içinde belki elliye yakın mesele ihtiva ediyor. İsterseniz öncelikle bir hakikati hatırlayalım: Kur'an-ı Kerim, bütünüyle muhteşem, her zaman ve yerde okunması gereken bir kitap fakat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, bazı ayetleri bazı zamanlara has kılmış. Mesela Bakara suresinin son iki ayetinin yatarken okunması böyledir. Günün kapanışı o iki ayetle yapılıyor.

Bakara ve Al-i İmran surelerinin bütünü, bir Müslüman'ın taşıdığı evinde bir defa okumasını istiyor Efendimiz. Nazara ve insanın fiziksel olarak tutamayacağı benzeri sıkıntılara karşı Felak-Nas suresini okumayı tavsiye ediyor. Gece kılınan iki rekâtlı namazlarda Kâfirûn ve İhlas surelerini okumayı tavsiye ediyor.

Müslim'deki bir hadiste de -ki Müslim demek, Kur'an'dan sonraki en sağlam bilgi kaynağı anlamına gelir- Kehf suresinin ilk on ayetinin okunmasını emrediyor. Kim Kehf suresinin ilk on ayetini ezberlerse ona Deccal'den korunma garantisi veriyor. Burada Kehf suresi-Deccal bağlantısı çıkıyor karşımıza.

Bir mümin olarak biz bunu ele almak zorundayız. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem tesadüfen bir şey söylemez. Seçim konuşması yapmıyor vatandaşlarını ikna etmek için. Hakkı ve hakikati söyler.

Müslim hadisi düzeyinde olmayan ama yine de sahih başka hadislerde Kehf suresinin tamamını ve cuma günü okunmasını emrediyor. Cuma günü ne zamandır; perşembe günü akşam namazı kılındıktan cuma günü akşam namazına kadar olan vakte cuma günü deriz. Bu zaman dilimi içerisinde okunacak ve sevap vaatleri var okuyana da.

Burada net bir şekilde şunu anlıyoruz: Peygamber Efendimiz'in Kehf suresinin okunmasını tavsiye ettiği bir hakikattir. Bunu cumaya has kıldığı da. Çok daha kesin bir hakikat ise ilk on ayetinin üzerinde

durduğudur. Bazı âlimler, ilk on ayet cuma günü okunmuş olsa bütününe dair fazilet de yakalanmış olur diye teşvik ediyorlar. Biz de bizi dinleyenleri, hiç olmazsa ilk on ayeti dinlemeye teşvik edelim. Hatta her hafta bir ayeti ezberlense, on hafta sonra ilk on ayet ezbere alınmış olur.

Böylece bir sünneti, bizim açımızdan çok büyük hikmetleri olan bir sünneti de yaşamış oluruz. Şimdiye kadarki programlarda Kur'an'a, kitaplara imandan söz etmiştik; bu konuları da elle tutulur bir hâle getirmiş oluruz.

Bir de idrak boyutu var tabii. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, "okuyun" dediğinde Araplar'a söylüyor bunu, yani karşısındakiler Arapça biliyor. On ayet ya da surenin tamamı okunduğunda insanlar, içinde ne olduğunu biliyorlar. Bizim zamanımızda ise sadece okumaktan ibaret kalabiliyor.

Metni okumaktan ibaret kalsa bile, bir defa bu bir ibadet. Artı: Şimdi bu sohbetimizi beş cümleyle özetledik biz:

- 1- Resûlullah aleyhisselam Efendimiz bunu okumayı emir buyurdular.
- 2- Kehf suresinde Kehf olayı var, Allah her cuma günü bize bunu hatırlatmak istiyor.
- 3- Mal ve çocuk fitnesinden özellikle söz ediliyor, her hafta bunun hatırlanmasını istiyor.
- 4- Musa aleyhisselamın imtihan edildiği büyük konuşmak riski ve ilim fitnesi hatırlatılıyor.
- 5- Yecüc-Mecüc'le uğraşan Zülkarneyn olayı zikrediliyor.

Bunları beş başlık olarak bildiği zaman bir Müslüman, Kehf suresinin tefsirini okuması gerekmiyor. Zaten sureyi okudukça bunlar aklına gelecek. Büyük ihtimalle de Efendimiz, bu maddelerin her hafta müminde tazelenmesini istiyor. Mal fitnesi, bilgi fitnesi, devlet-siyaset olgusunun insanlar üzerindeki etkisi... **Kehf suresi bir muska gibi; okuduğunda hastalanmıyorsun şeklinde değil, okuyorsun ve dünya fitnesine karşı Allah seni ikaz etmiş oluyor. Haftalık takviye.**

Kıyamet günü Allah Teâlâ, "Kehf suresini biliyordun sen, aldanmasaydın çoluk çocuğuna" der mi diye de endişe geçiyor içimden.

Bu sure, dinimizin elimizden kaçması fitnesini bize hatırlatıyor. Mal ve çocuk fitnesini ve bilgi fitnesini. Bu 'bilme', Musa aleyhisselamın karşılaştığı Hızır dediğimiz zatla da Deccal konusuyla da ilgili olabilir. Çünkü Deccal çok şey bilerek gelecek.

Hocam, Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'in hadisinden yola çıkarak, nasıl bir şey bu Deccal?

Büyük bir hakikat var: Ashab-ı kiram, şöyle biraz yanıma dönersem Deccal buradadır herhâlde diye düşünecek kadar ağır hissetmişler. Bilgi onları, Deccal'e bu kadar yakın hissettirmiş.

Bir vakıa olarak gündemlerinde yani...

Deccal'ı ileride, 'kıyamete yakın' ve onlardan çok uzakta ortaya çıkacak bir fitne gibi görmemişler. Bu da gösteriyor ki Deccal bugün çıkabilir, akşam ya da sabah. Kıyametten önce çıkacak bir şey bu. Dolayısıyla kıyamete beş yüz sene de varsa bugün çıkabilir. Biz de ashab-ı kiramın iman ettiğine iman eden kimseler olarak Deccal olgusunu 24 saat ensemizde hissetmeliyiz.

İkinci husus; Deccal'ı tüylü, kaşları kalın, tırnakları uzun bir canavar gibi algılamanın gereği yok. Çünkü Deccal hakkında belli ipuçları veriyor hadis-i şerifler. Sahih hadislerde de nisbî bilgiler var. Ama resmen adı soyadı-kimlik numarası filan verilmiyor. Başka bir nesnenin içinden de çıkabilir bu; internet Deccal olabilir mesela. Yahut bir uzay aracından bizi etki altına alacak bir şey olabilir. Bir sistemin adı olabilir.

Bir kardeşimiz bir gün, “Şu Amerika, Deccal olabilir mi?” diye sormuştu. Zannetmiyorum, dedim. “Ama Deccal’in bütün vasıfları var bunda” dedi. Var ama Amerika dediğin parayla çökecek bir şey. Deccal öyle değil. İnsan gücüyle ezilemeyecek ağır bir otorite Deccal.

Yani biz Müslüman olarak, Deccal olgusunu yanı başımızda hissedecek kadar ciddiye alacağız ve Allah Teâlâ’nın yardımı olmadığı takdirde Deccal’in bizi yalnız başımıza perişan edeceğini de kesinlikle bileceğiz.

Kehf suresindeki hakikatte olduğu gibi biz Allah Teâlâ’yla beraberliğimizi -nasıl sağlanıyorsa artık: zikir, tefekkür, salih amel- sağlamalıyız. Cemaat beraberliğimiz, Deccal’e karşı en büyük kozumuzdur. Şeytan da sırf bu yüzden Deccal’in işini kolaylaştırmak için hep cemaati dağıtan mini cemaatler, kişinin otoritesine bağlı yaşayan cemaatçikler üretmeye çalışıyor.

Deccal fitnesine karşı teyakkuzda olmamız ve bir kale içinde durur gibi cemaatle beraberliğimiz gerekiyor.

Deccal’e karşı konuşmamız gereken üçüncü şey, gaybî konularda, yani Allah Teâlâ ve Resûlullah aleyhisselamın ileride olacağını beyan buyurdıkları hakkında “budur” diye kesin tespit yanlıştır. Bunları eğer müşahhaslaştırırsak, bunu şahsî kanaatimiz olarak ortaya koymuş ve yanılma payımızı yükseltmiş oluruz.

Belki beş yüz sene daha Müslümanlar’ın takvası ve Allah’a yakınlığını sağlayacak olan bir ürkütmeyi, gelecekteki tehlike uyarısını yakına indirgeyerek rahatlama sağlarız; bu da şeytanın avantajına oluyor. Cehennem sıcaklığı aslında şu kadardır, şöyle şöyle egzersizlerle insan cehennemde yanmaz... diye bir teori üretildiğini düşünün. Sembolik de olsa bu, Müslümanlar’ın cehennem korkusunu azaltır. Dolayısıyla çirkindir, abestir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, Deccal için “Salı günü bekleyin” demedi, 250 sene sonra gelecek de demedi. Genel bir uyarı yaptı. Bunu genel düzeyde tutmak lazım. Filanca çok zulüm yaptıysa ‘Deccalimsi’ denebilir. Deccal demek doğru değil. Hem akide açısından sıkıntı olur hem de Deccal’den korunma hassasiyetimizi öldürüyor bu durum.

Tarihte de görürüz bunu; filancaya Deccal denmesine bakıyorsunuz, olay hepi topu 50 kilometre karelik bir alanda olmuş bitmiş.

Evrensel düşündüğümüz zaman, Afrika’nın Libya’sındaki bir olay, Mehdileşmek için çok küçük bir yer, Deccallik için de öyle.

Bir şey daha hocam: Kehf suresini okumak, Deccal’e karşı donanım için insana fizikî bir güç kazandırmıyor. Yani bizim pazılarımızı güçlendirmiyor. Ne sağlıyor; bir kalbî donanım. Kehf suresini okumanın, Deccal’le karşı karşıya geliş ve ona dirençte şahsiyet donanımı açısından önemi var.

Zaten bizim insan olarak bedenimiz bir kılıç darbesi veya kurşun kadar. Ama kurşun yerkenki göğüs gerıştır fark. Kâfirle mümin insan arasında çelik göğüs farkı yok; ikisinin de zayıf bir göğsü var. Ama şehadete koşan Hamza’lar, Ammar’lar... o Allah için ölürken yaşamak kadar zevk alan insanlar Kehf suresi mantığıyla bunu kazandılar.

Allah'a yakınlık, ölümden korkmamak, cennet umuduyla donanmak, Resûlullah aleyhisselamın şeriatının hizmetinde olmak; Kur'an bütünüyle bunu verecek bize. Dükkâna asınca müşteriye çoğaltan bir tılsım değil bu kitap.

Deccal'i müşahhaslaştırmaktan kaçınmak gerektiğini ifade ettiniz. Resûlullah Efendimiz'in geleceğe ilişkin verdiği haberler de buna itinaı gerektiriyor. Deccal'in boyutları olabilir. Şu, Deccal'in vasıflarından bir vasıftır demek ve ona karşı şahsiyet donanımına yönelmek var...

Kehf suresi ilimle ilgili bir boyut açıyor dedik ya, mesela Deccal, gökten yağmur yağmasını sağlayacak. Sağ elinde cenneti sol elinde cehennemi gösterebilecek. Vurduğu ölecek, istediğini diriltecek. Bizim alışılmış yapabilirlik sınırlarımızı kat kat aşacak birisi. Allah'ın ona da fevkalade güçler verdiğini anlıyoruz.

Deccal, bizzat Allah'ın, ahir zamanda kaypak imanla köklü iman sahiplerinin ayrılması için göndereceği bir fitnedir. Gönderen Allah'tır. Ona gökten yağmur indirecek güç veren de Allah'tır. Kendiliğinden yapmıyor bunu. Biz Deccal hakkında konuşurken, Rabbimizin önümüze çıkaracağı bir imtihan olarak algılayacağız onu. Tıpkı Hz. Ammar'ın karşısına Ebu Cehil'i çıkarması gibi Allah'ın.

Yenilmez bir güç gibi...

Yenilmez gibi ama o günkü sağlam imanlılar, "göğü buraya indirsen Allah'tır bunu gerçekte yapan, sen değilsin" dediklerinde kazanacaklar. Zayıf imanlılar da "vay be, bir mesajla bulutlar indi aşağıya" diyecekler.

Lâ teşbih ve lâ temsil, bir maaşa imanından-akidesinden tavize hazır insanı düşünün; Deccal'i görecekler ki elinden servet yağıyor! Verdim demesiyle bir köyü veriyor. Böyle birinin peşinden gitmemek için insanın damarlarında Kehf suresinin kan gibi dolaşması lazım. Ve bunu da senede 52 defa her cuma bir kere anons ettirdin mi kalbine, çıksa bile Allah seni korur, sen hazırsın çünkü.

İnsanın gribe bile hazırlıklı olması gerekiyor. Böyle ruhumuzu grip değil, bir taunla helak edecek güçteki Deccal'e karşı çok daha hazırlıklı bir hayat yaşamamız gerekiyor.

Kehf suresinin 50. ayetinde Allah Teâlâ şöyle buyuruyor: "Siz onu (şeytanı) ve zürriyetini (elemanlarını) niye dost ediniyorsunuz? O sizin düşmanınızdır. Yazıklar olsun zalimleri dost edinenlere." Bu ayeti, başından buraya ve buradan sonuna kadar olan bölümün bir özeti gibi alabiliriz. Çünkü Kur'an'ın tamamı, mümini Allah'a yöneltme kitabıdır. Öyleyse sen bir mümin olarak, öncelikle şeytandan uzak duracaksın. Burada da her şeyden önce sahibimiz, dostumuz ve velimizi tanımamız sağlanıyor.

Şeytandan uzaklaşmak gerekiyor. Ama bunu deyince Mekke-Mina'da şeytanı temsil eden bir taş var, oraya yaklaşmayalım demek istemiyoruz herhâlde. O zaman karşımıza; dinimizdeki sululuklar, çocuk ve mal, ilerleyen bütün türleriyle bilgi ve devlet otoritesi-siyaset çıkıyor, şeytanın işimize çomak sokacağı noktalar. Bunlar şeytanın rahat ve serbest dolaşım bölgeleri.

Dolayısıyla Kehf suresi deyince 50. ayet devreye girecek. Şeytana karşı Allah'a koşma hamlemizin dört örneği var bu surede. Yukarıda saydığımız dört örnek alan.

'Kehf' mağara demek. Mağara olayı, İbni Abbas'ın işaretine göre Ürdün civarında gerçekleşmiş. Bugünkü Suriye'nin etrafı. Bir kralın sarayındaki altı genç, kendini ilahlaştıran bu krala karşı "Bizim Rabbimiz yerlerin ve göklerin Rabbidir, ilahımız O'dur, sen değilsin" diyerek ayaklanıyorlar. Bu tabii, kendini ilah

zanneden bir tağut için büyük isyan anlamına geliyor. Onları kovalıyor. Kaçarlarlarken bir mağaraya sığınıp içeride uyuyakalıyorlar.

Allah'ın lütfuyla 300 sene uyuyor ve bu sürenin sonunda uyanıyorlar. Çok uyuduk, diye bütün gün yattıklarını düşünüyorlar. Ekmek almak üzere aralarından birini şehre gönderiyorlar. Onların yokluğunda yeni ve dindar bir şehir kurulmuş.

Bir: Kur'an bize, "Onlar Rablerine iman eden gençlerdiler" diyor. Bir davanın gençlerle ne kadar yükseklebileceğini gösteriyor ve gençlere de kıyam şuurunu veriyor.

İki: İşte Allah budur. Öldükten sonra nasıl dirilteceğini soruyorsun, 300 seneliğine öldürdü ve sonra diriltti. Ölümü, ölümden sonra dirilmeyi, dirildikten sonra hesaba çekilmeyi insanlığa göstermiş bir örnek. Buraya bir dipnot ilave edebiliriz: Bu bilgi Hıristiyanlığın din kaynaklarında da var. Kehf ashabıyla ilgili çok fazla hadis de yok. Tamamen Kur'an'a ait. Yani cahilin biri çıkıp "Yahu Allah böyle yapabiliydik demek istiyor, bu bir mizansendir" gibi bir şey söyleyemez. İman etmeyen biri için dahi tarihî vaka bu. Asırlardır konuşuluyor.

Kur'an bunu Arş'tan ve Levh-i Mahfuz'dan kaynaklandırarak aktarıyor bize. Ama şu kadar ki; isimleri Ahmet miydi Yekta mıydı, çok önemli ayrıntılar da değil. Köpek kapının içinde miydi dışında mı gibi konular... Bu ayrıntılara takılınca Kehf suresi ölür.

Sırf hikâye boyutu değil bizi ilgilendiren yani.

Sahnelere takılmadan, bütününü almak. Bu olay, bizim her cuma hatırlamamız istenen bir hadise. Sadece bu örnekten yola çıktığımızda bile bize yeni yeni ilahlar enjekte etmeye çalışan bugünkü hayat tarzına karşı "Hayır! Bizim Rabbimiz göklerin ve yerin Rabbidir, en büyüktür" şuurunu her cuma hatırlamamız isteniyor demek ki.

Eğer biz, o zamanlar Roma İmparatorluğu'nun baskısı vardır, bu da o baskıya karşı bir direnişti diye zannederseniz Kur'an'ı anlamamış oluruz. Sevgili Peygamber Efendimiz aleyhisselamın da bunu okumamızı bize niye tavsiye ettiğini anlamış olmayız. Bize tarih tekrar ettirmiyor.

Bütün zamanlarda bir 'Roma' bulunabilir...

İnternet Roma'dır şimdi. Roma'dan da güçlü.

Evet, bu anlamda bakmak lazım.

Sabah namazına kalkmamızı engelleyen ne varsa o Roma'dır. Komşuysa komşu. İşlevi ve ortaya koyduğu icraatı sebebiyle biz Roma'yı lanetliyoruz. Allah'a kulluğu, insana adil davranmayı engelliyordu. Zulmediyordu. Yeryüzünde Allah'ın dışında ilahlar oluşmasını istiyor ve icra ediyordu. Bunları kim yapıyorsa ve kim gençliği peşinden sürükleyip zinayı mubah hâle getiriyorsa, faizi kim ekmek peynir hâline getiriyorsa, kim ana-baba yok gibi davranan gençler üretmeye yatırım yapıyorsa o Roma'dır! Bunun adı internet midir medya mıdır... Neyse.

Bunun gençlik olarak verilmiş olması, bir genç diriliği koymak lazım ortaya gibi mesaj çıkarmaz mı hocam?

Gençlik, bizim şeriatımızda 15-40 yaş arasını gösteriyor. Bu yaş aralığına genç deniyor. Biraz önce söylediniz, bu sure Mekki'dir. Bu surenin pratiği de Mekke'dir. Çünkü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem dinini ayağa kaldıranlar hep gençtir. Aşere-i Mübeşşere'nin yedisi gençtir.

Genç derken, ne kadar genç?

7 ile 30 yaş arası. Ali 7 yaşındaydı.

Hazreti Muaz'ı okumuştum da zekât amiri olarak görevlendirildiğinde 23 yaşındaymış.

Ali radiyallahu anh da "Yemen'e kadar her yeri temizleyip gel" dediğinde 24 yaşındaydı. Burada çok önemli bir nokta var üstadım: Din gençlerin üzerinde çok daha hızlı ve güçlü olarak ayağa kalkıyor; 17 yaşında komutan yapabiliyorsunuz. Evini barkını düşünmeden Roma'nın üstüne gidiyor. İhtiyar kıymetsiz değil şüphesiz. Ama batıl da gencin üzerinden daha hızlı yürüyor.

Ebu Eyyub el-Ensari İstanbul'a geldiğinde 105 yaşında olduğu söyleniyor.

55 yılında İstanbul'a gelmiş. Hicretin 1. senesinde Efendimiz onun evine misafirdi. Evliydi ve çocuğu vardı. Ortalama 20 yaşındaydı demek ki. Yani İstanbul'a geldiğinde hiç değilse 75 yaşında.

75 yaşındayken İstanbul'u fethetiyor, Allah Allah...

Ve uçakla değil üstadım. 3000 kilometre çöller aşarak. Allah onlardan razı olsun. Fakat burada 'genç ve ihtiyar'ı konuşurken genelleme yaparak konuşuyoruz. Ashabın içinde de ihtiyar vardı. Osman ibni Affan yaşlıydı mesela. Ama 10 kişiden 7'si genç olunca kadro gençti diyoruz.

Bir şeyi önemsiyor ve öne çıkarmak istiyorum müsaadenizle: Sahabeye, Ashab-ı Kehf'e ve bizim hayatlarımızdan örnekler bakalım; bir insan 25 yaşındaki karakteriyle 85 yaşında oluyor. 25 yaşında Aşere-i Mübeşşere'den olacak adam oldun mu 75 yaşında da aynı delikanlılığı gösteriyorsun. 85 yaşında, "gençken böyle böyleydik biz, bakma şimdi dişlerimiz döküldü" diyen bir yiğit yoktur. Gençken bir şey yapamayanlar ihtiyarken biz şöyle şöyleydik diyorlar...

Anlaşılan bu gençlik, beden gençliği değil. Ruhun ve ufkun gençliği olarak anlaşılmalı.

Tekrar Ashab-ı Kehf'e dönelim, bereketli insanlar olunca tabii, meseleyi neresinden tutarsak bir konu çıkıyor. Zaten Kur'an-ı Kerim'e mevzu olması ve kıyamete kadar namazda okunacak malzeme oluşu, bu delikanlıların "Onlar Rablerine adanmış gençlerdi" diye zikredilmesi basit bir şey değil. Nasıl ki Ebu Leheb, Kur'an'ın konusu oldu ve nerdeyse üç Müslüman'dan biri namazda onu okuyor, bunlar da öbür taraftan konu oldular. Allah bizi şefahtlerine nail etsin.

Bir de bahçe sahibi adam konusu var bu surede. Allah'ın nimet verdiği, bostanı olan birisi "Bunlar benim" deyip fakirken sahibi, velisi, ilahı olarak hatırladığı Allah'ı, cebine para girip ambarları dolunca 'ben' olmaya başlamış.

Diyelim ki Ashab-ı Kehf'in örneğini alamadık, zor uygulanacak bir şey. Ama şu bahçe sahibi, "bunu ben ekтім, bu benim malım" diyen adam, apartmanımızda, bizde... Çocuğumuz 15 yaşında liseye giderken harçlık alıyor, "baba" diyor; fakülteye gidince bir vakıftan burs almaya başlıyor, "anne, babama söylesene ayakkabı parası versin" oluyor; üniversite bitiyor, güya bir iş buluyor; babaya selam kesiliyor. Kulluğumuzda da bu süreç var. Bir şeyimiz olmadığı zamanlar Kadir gecesini daha önemsiyorduk. Cuma

akşamları daha iyiydi ve duamız daha samimiydi. Para devreye girince duaya vakit kalmamaya başlıyorsa... dün neydik bugün ne olduk diye sormalıyız.

Ben ancak 45 sene öncesini bilebiliyorum toplum olarak, fakirlik-zenginlik açısından. Yaşlıları da dinliyorum. 30 sene önce hangi nimeti ne kadar Allah'tan bilip çöpe atmamayı düşünüyorduk; bugün ne durumdayız?

Biz şehirde büyüdük ama çarşı ekmeğini sonradan almaya başladık. Köylerde yaşayan bazı arkadaşlarımız çarşı ekmeği gelirse, babası ilçeye gidip beyaz ekmek getirdiğinde "biz o ekmeği öbür ekmeğe katık yapardık" diyorlar. Helva gibi yani. Çünkü nadir bulunan bir şey o zamanlar.

Gıdamızdan bir örnek vereyim buna. Özellikle yaşlı akrabalarım soruyorum; 30 sene önce domatesin kabuğunu soyuyor muydunuz diye. Şimdi domatesin kabuğu soyularak misafirin önüne konuyor. Domatesin 'çöpü' çıkmaya başladı artık, bol çünkü. Daha önce Allah'ın nimetiydi ve kabuğu çöpe atılmazdı. Şimdi domatesin kendisi de nimet olmaktan çıkmaya başladı!

Türkiye'deki ekmek israfı korkunçtur hocam...

Çocuk israfı da korkunç. Her şeyin bolu ucuz. Dünyanın ziyneti olarak gösteriyor Allah malı ve çocuğu. Kehf suresinde ayet bu. Demek ki Kehf suresini okuduğumuzda Allah Teâlâ bizi, nimet gerçeklerinin ne olduğunu ve asıl sahiplerini anlayacağımız çok canlı bir örneğe yönlendiriyor. Dün fakirdi, bugün ambarları dolunca Allah'ı unuttu. Bu örnek kıyamete kadar var olacak.

Çünkü şeytanın en büyük taktiği, asıl sahibini unutturmaktır nimetlerin. Askere giderken yol harçlığını borç alan insanın, şimdi paraları banka kasalarını dolduracak çaptadır; onun için geçerli bu. Çocuklarına ayakkabı alamayan insan, işveren hâline gelmiştir; o bunu düşünmelidir.

Hocam, biz yazı yazıyoruz. Bu yazı işini ben mi üretiyorum, yoksa Rabbimin verdiği güçle mi?

Çiftçinin eli kolu gibisiniz.

Tabii. Aynen öyle. Bunun dışındaki Karunlaşma değil mi?

'Karunlaşma' deyince insanlar çok büyük servetleri düşünüyorlar hemen.

Karun, bir tip. Onun ruh dokusu ve psikolojisi en küçük alanlarda bile görülebilir.

Küçük Karun bey de olur, evet. Ama şeytan her taktiği kullanır. "Senin anahtarların cebine giriyor, gömleğinin cebine girecek üç tane anahtarın var" der. Karun'un banka anahtarları olsa tırlarla taşınırdı, diye vehmettirir. Örnek almak isteyen için Karun, muhteşem bir örnek. Yirmi fabrikası olan düşünsün, bizim dört fabrikamız var diye düşünüp kendine pay çıkarmak istemiyor insan. Hâlbuki ramazanda fitre verecek durumdaysan sen de Karun adayısın.

Ya Karun olursun ya da mümin.

Bu olayı da her cuma hatırlatıyor Allah Teâlâ bize.

Kehf suresinde üçüncü olay, 11 sayfada en çok anlatılan ikinci konu Musa aleyhisselamdır. İki sayfaya yakın devam ediyor. Özet olarak söylesek, Musa aleyhisselama "en çok kim biliyor?" diye bir soru soruluyor. O da "ben" diye cevap veriyor. Çok doğal bir cevap bu. O zaman da Allah'ın Peygamberi çünkü. Cebrail ona bilgi getiriyor. Tevrat'ı o alıyor Allah'tan.

Ancak Allah Teâlâ ona, “başka biri var ve senden çok biliyor” diyor. Yardımcısıyla yola çıkıp o kişiyi arıyorlar. Kur’an-ı Kerim, o kişi için ‘Hızır’ adını zikretmiyor. Başlarından bir sürü olay geçiyor. Bir şeyin özellikle altını çizelim: Bütün bu kıssada milyonda bir, Musa aleyhisselamı küçük düşürecek bir şey yoktur. İfk olayı, Efendimiz aleyhisselamı ne kadar negatif etkileyecekse bu olay da Musa aleyhisselamı o kadar etkiler. Allah sevdiklerini daha çok imtihana tâbi tutuyor.

Yani cahillik edip “Hızır, Musa’dan üstün” gibi konuşmamak lazım. Bunlar cahilce sözler ve dile alınmaları caiz değil. Rabbimiz, Musa aleyhisselamı beş büyük peygamberden biri olarak bize tanıtıyor. Kelîmullah; yani Allah’la konuşmuş biri. İki bin Hızır gelse bile Musa aleyhisselamın oturduğu koltuğa oturamazlar.

Bu olayları Rabbimiz bize ders alalım diye anlatıyor. Yani Efendimiz aleyhisselamın bir uygulama hatası mı vardı İfk olayında?

Hâşâ.

Peygamberi’ni Allah, insanın karşılaşabileceği en ağır eziyetlerden biriyle imtihan etti. Sabretti ve Peygamberi’nin derecesi yükseldi. Musa aleyhisselama da büyük bir ders verdi Allah Teâlâ; şımardığı için değil, biz şıarmayalım diye. Musa üzerinden bize söyleniyor bunlar. Benzetme için ifade edeyim; kızı söyleyip geline anlatmak atasözü gibidir bunlar.

Olay uzun uzun anlatılıyor; bize göre ‘ayrıntı’lar var ama Kur’an’la meşgul ve derin ilimleri olan âlimler orada geçen her kelimedenden deryalar çıkarıyorlar.

Sonuç olarak; peygamber bile olsak ‘ben’ demeyeceğiz. Bunu her cuma günü Kehf suresinde hatırlatıyor bize Allah Teâlâ. “Her bilenin üstünde bir bilen var.” İmanın bu olsun, her cuma da Musa aleyhisselamı hatırla ve “Vay be, Musa böyleyse benim hâlim ne olur” de ve rahat et.

Bir de Zülkarneyn örneği var. Zülkarneyn güçlü, normal bir siyasetçinin üstünde kudretleri olan, Allah’ın yardımıyla ve ona dayanarak ‘yapılamaz’ı yapan, Yecüc-Mecüc fitnesine karşı geniş tedbirler alabilen bir insan olarak önümüze getiriliyor. Bu da bir kere daha, lidersiz Müslüman toplum olmayacağını her cuma anlatılmasıdır. İnsan ve toplum, lidersiz olmaz gerçeğidir bu.

Şöyle özetleyelim:

Ortada bir, dinimizi koruma fitnessi var. Mal-evlat fitnessi var. Bilginin fitneleşmesi var ve otorite-devlet idaresinin fitneye dönüşmesi var. Fitne; bizi iman açısından şüpheye düşürmek anlamında. Bütün bunlara karşı; Müslüman ve salih bir cemaatin olması gerekiyor. Dünyanın hakikatini tanımamız gerekiyor; bu dünya nedir ki onun malı ne olsun. Çünkü sıkıntı, dünyayı ebedileştirme ve ahireti sanal hâle getirmekten kaynaklanıyor. Dünya fani-ahiret ebedî dedin mi rahat ediyorsun.

İlim fitnessine karşı da asıl bilen Allah olduğuna iman edip tevazu sahibi olmak gerekiyor. Samimi, ihlaslı bir liderin peşinde bir ümmetin dirençli şekilde ayakta kalacağını da öğreniyoruz.

Dinleyicilerimiz bundan böyle her cuma günü Kehf suresini okuyacaklardır, bunda tereddüt etmiyorum ama tavsiye edeceğimiz bir şeyi de ekleyelim: Bir Kehf suresi tefsirini de beş-on Müslüman birleşip bir hoca efendiden dinlemelidirler. Bütün bu bilgilerin daha aslını öğrenmek için.